

SENTÈNCIA de 14 d'abril de 2005

Contracte de gerència: inexistència de ruptura abusiva del contracte.- Nul·litat d'actuacions: no escau decretar-la en base a fet d'haver declarat com a testimoni la persona designada inicialment per la pràctica de la prova de confessió en judici, si la modificació va ésser proposada per la part que va proposar la prova.- Valoració de la prova

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En els autes de núm. 197-1/003, tramitats pel procediment ordinari a instàncies del Sr. Antoni C.F. contra la mercantil "E. S.A." (E.SA) en liquidació, en data 6 de setembre últim l'Hble. Tribunal de Batlles va dictar una Sentència en la qual va desestimar la demanda i va imposar a l'agent les costes processals.

II.- Disconforme el Sr. Antoni C.F. amb la resolució anterior, va interposar contra ella aquest recurs d'apel·lació el qual ha estat substanciat tal com mana la Llei.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ.

FONAMENTS DE DRET

I.- La primera objecció que la societat recurrent oposa a la Sentència apel·lada i per raó de la qual en demanda la nul·litat, és que els Batlles van admetre la declaració del Sr. Manel V. com a testimoni enlloc de com a confessant, tal com, a parer del recurrent, hauria d'haver declarat.

La objecció és clarament refusable, tant per motius processals com de fons. En efecte:

L'agent va proposar la declaració del Sr. Manel V. com a prova de confessió en judici (foli 101) i com a tal la va acordar inicialment l'Hble. Batlle ponent; però

en un escrit de 22 d'abril de 2004, l'altra part va fer observar que l'esmentat, d'acord amb allò previst a l'art. 24 dels Estatuts Socials, havia perdut la condició de President del Consell d'Administració de la societat demandada en haver-se'n acordat la dissolució el 29 de setembre de 1999, raó per la qual interessava que la declaració del Sr. Manel V. fos rebuda com a testifical i no pas com a prova de confessió (folis 617 a 619); i així ho va acordar la Providència de 23 d'abril de 2004 (folis 620 i 621) la qual es va notificar el mateix dia. El Sr. Manel V. va declarar com a testimoni sense objecció ni protesta de ningú el dia 26 d'abril; i transcorreguts 19 dies des de la notificació de la Providència, la representació del Sr. Antoni C.F. va presentar un escrit en què demanava la seva nul·litat; petició que va ser rebutjada per un Aute dels Batlles de 25 de maig següent amb el fonament que aquella Providència havia guanyat fermesa i que no era escaient la pretensió de la seva nul·litat. Tal resolució va ésser processalment correcta atès el que disposa l'art. 18 bis apartat 2 en relació amb el termini de 15 dies naturals de l'incís últim de l'apartat 3 del mateix precepte.

I materialment va ser també correcta ja que demostrat en autes com ho estava a bastament que el Sr. Manel V. havia perdut la representació de la defendent el dia 29 de setembre de 1999 en què s'havia acordat la dissolució de la societat, ja no podia representar-la el 26 d'abril de 2004 en una prova de confessió.

La primera objecció a la Sentència dels Batlles no té per tant base i ha de refusar-se.

II.- I la segona, d'índole també processal, no té més fonament que l'anterior i igualment ha de ser desestimada. En ella el recurrent critica que s'hagués declarat confés al Sr. Antoni C.F. en no haver comparegut el 26 d'abril de 2004 a la prova de confessió; però resulta superflu i per tant innecessari que ens detinguem a considerar si va ser o no escaient aquella declaració, ja que la mateixa no va tenir cap mena d'incidència ni en la fonamentació ni en la decisió de la Sentència dels Batlles, ni l'haurà de tenir tampoc en la d'aquest Tribunal, ço que excusa de tota argumentació sobre això i ens fa entrar en l'examen del fons del recurs d'apel·lació.

III.- El primer motiu de greuge de fons és que la Sentència dels Batlles no ha estimat la petició d'indemnització per la ruptura que diu abusiva del contracte de gerència que l'agent exercia en la societat demandada.

Els CONSIDERANTS IV i VII de la Sentència apel·lada expliquen perquè no han considerat acollible

aquella petició: el 24 d'octubre de 1999 va finalitzar el període de l'any de la tàcita reconducció del contracte de gerència i va finalitzar definitivament la relació de les parts ja que el contracte no va ser renovat (docs. núms. 2, 3, i 4 de la contesta a la demanda). I com que la mercantil demandada no tenia l'obligació de renovar-lo un cop vençuda l'última pròrroga tàcita, no pot parlar-se d'una "ruptura abusiva" per part de la demandada, i la pretensió d'indemnització per aquest motiu no pot per tant reeixir.

L'argumentat en aquells CONSIDERANTS amb encert, i en res desvirtuats en el recurs, fa confirmable aquest pronunciament desestimatori de la Sentència apel·lada; tant més quan va ser el propi gerent actor qui va comunicar a la societat demandada en la carta de 5 d'octubre de 1999, ratificada per la de 19 del mateix mes (docs. núms. 2 i 4 de la contesta a la demanda) que suspenia les seves funcions de gerent quan el 29 de setembre anterior la Junta General de la societat havia decidit la seva dissolució i liquidació.

IV.- El CONSIDERANT VI de l'apel·lada raona a bastament perquè tampoc accepta la reclamació indemnitzatòria fonamentada en que l'actuació de la societat demandada (descapitalització per repartiment de beneficis, despeses per concertació de crèdits bancaris, despeses de provisió, canvi de criteris comptables, increment abusiu de lloguers de terreny i instal·lacions) havia minvat injustament la remuneració del gerent.

La Sentència assenyala que la prova documental i la pericial practicada no recolzen la versió de l'agent, i que els acords de la Societat sobre aquells extrems es van prendre *"amb l'acord també del Sr. Antoni C.F., accionista majoritari de C. S.A. i membre del Consell d'Administració de la societat demandada fins a l'any 1997"*, i que el Sr. Antoni C.F. *"no pot ara pretendre que la seva retribució s'hagi de calcular descomptant totes les despeses que pels conceptes esmentats ha hagut de suportar la societat perquè això seria anar contra els seus propis actes amb contravenció clara del conegut principi general de dret «mutare consilium quis non potest in alterius detrimentum...»"*

Aquestes asseveracions de la Sentència han de ser plenament confirmades; sense que es pugui assumir l'argumentació del recurrent que el que ell acceptava i aprovava com a soci de C. S.A. en d'E. S.A. no podia perjudicar la seva condició de gerent d'aquesta darrera societat, ja que si considerava que els acords que prenia la demandada eren il·legals, il·lícits o perjudicials, el que havia de fer era no assentir-los i en el necessari impugnar-los, i no percebre'n els dividends corresponents a la seva participació en el capital de C. S.A. dins d'E.

S.A. i pretendre després que no s'hauria d'haver descapitalitzat aquesta societat amb el repartiment d'aquells dividends.

En definitiva, escau dir que la fonamentació de l'esmentat CONSIDERANT VI de la Sentència apel·lada no la desvirtua el recurrent i que cal ratificar tal fonament.

V.- L'últim apartat del recurs repeteix les manifestacions que l'agent ja havia efectuat en l'anterior instància sense rebatre els fonaments del VIII CONSIDERANT de la Sentència dels Batlles els quals raonen correctament la desestimació de la indemnització que l'agent preten per perjudicis morals i deteriorament d'imatge.

La manca de tota prova de tals perjudicis, fa rebutjable la seva reclamació. Per tant, i pels propis fonaments d'aquell CONSIDERANT, no contradits eficaçment en el recurs, escau també desestimar aquesta reclamació, i amb ella el recurs.

VI.- El rebuig de l'apel·lació comportarà la condemna en costes del recurrent.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR aquest recurs d'apel·lació; CONFIRMAR la Sentència apel·lada; i IMPOSAR al recurrent les costes de l'apel·lació.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-